

ДЕЯКІ ДВЕРІ
КРАЩЕ НЕ ВІДЧИНЯТИ НІКОЛИ...

У старого гуртожитку — погана слава. Колись у ньому була лікарня для душевнохворих злочинців. Багато років тому її закрили, тому що там проводили нелюдські експерименти над пацієнтами...

Досліджуючи з цікавості потаємні куточки гуртожитку, 16-річний Ден Кроуфорд наштовхується в архівах на лячні знахідки — фотографії колишніх пацієнтів з видряпанними очима, знімки жорстоких дослідів, проведених над людьми... Дивні галюцинації починають переслідувати підлітка. Йому здається, що він — головний лікар моторошної лікарні і знає багато чого з того, що тут відбувалося...

У цьому притулку зберігаються ключі від багатьох жахів минулого.

ISBN 978-617-12-1455-2

www.bookclub.ua

МЕДЕЛІН РУ

ПРИТУЛОК

ТЕБЕ ПОГЛИНЕ...

ПРИТУЛОК

МЕДЕЛІН РУ

УСІМ ШАНУВАЛЬНИКАМ РОМАНУ
Р. РІГГЗА «ДІМ ДИВНИХ ДІТЕЙ»

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ПРИТУЛОК

МЕДЕЛІН РУ

РОМАН

ХАРКІВ 2016 КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Р82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу HarperCollins Children's Books,
підрозділу HarperCollins Publishers

Перекладено за виданням:
Roux M. Asylum : A Novel / Madeleine Roux. — New York :
HarperCollins Publishers, 2013. — 320 p.

Переклад з англійської *Наталії Гоїн*

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-1455-2 (укр.)
ISBN 978-0-06-222096-7 (англ.)

© HarperCollins Publishers, 2013
© DepositPhotos.com / bomg11,
Carmen Gonzalez, Trevillion
Images, обкладинка, 2014
© Hemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
та художнє оформлення, 2016

У пiтьмі я довго стежив, дивнiї думки мережив,
Смертним досi невідомi. Довго так стояв дарма.¹

Едгар Аллан По

---

¹ Переклад Анатолія Онишка.

ПРОЛОГ

Побудований з каменю — темного сірого каменю, він ховався від цікавих поглядів за стіною незворушних гір. Той будинок був для тих, хто не міг подбати про себе, для тих, кому вчувалися голоси, для тих, у кого були химерні думки, для тих, хто робив дивні вчинки. У тому будинку таких людей тримали під замком. Якщо вже потрапили сюди, то більше ніколи не могли звідси вийти.

РОЗДІЛ

№ 1

Дену здавалося, що його от-от знудить.

Ось уже п'ять миль¹ таксі підстрибувало на вузькій, всіпаній гравієм дорозі, і від цього нервово збудження хлопця тільки посилювалось. Водій усю дорогу нарікав на вибоїни і здуті шини. Дену залишалося хіба сподіватися, що той не вимагатиме компенсації завданих збитків, адже добратися сюди з аеропорту було й так недешево.

Хоча було ще перед полуднем, надворі було досить тьмяно — а все через густий ліс по обидва боки дороги.

«У такому лісі легко заблукати», — подумав Ден.

— Ти ще там живий?

— Що? А, так, усе добре, — відповів Ден, раптом зрозумівши, що не вимовив жодного слова, відколи сів у таксі. — Чекаю на рівнішу дорогу.

Нарешті автівка вибралася з лісу і світ навколо став строка-тим та почав виблискувати на сонці сіро-зеленими барвами.

А ось і він — Нью-Гемпширський коледж. Саме тут Ден мав провести наступні п'ять тижнів.

Ці літні курси — рятувальне коло для Дена — весь рік були для хлопця славнозвісним світлом у кінці тунелю. Він буде з дітьми, які хочуть учитися, які вчасно виконують домашні завдання, а не поспіхом шкрябають щось біля своїх шафок, поки не продзвенів дзвоник. Йому дуже хотілося швидше потрапити туди.

Визирнувши з вікна, Ден побачив будівлю, знайому йому з фотографії на сайті коледжу. Чарівні цегляні корпуси в коло-

¹ Миля — британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 1,6 км.

ніальному стилі оточували двір, укритий бездоганно скошеною смарагдово-зеленою травою. Саме там він і буде навчатися. На галявині вже було кілька раних пташок, що кидали одне одному фризбі. Коли це вони встигли заприятелювати? Може, тут і справді буде дуже легко.

Водій завагався, запримітивши на перехресті знак «стоп»; справа по діагоналі була простенька, але чепурна церква з білим шпилем, а за нею тягнувся ряд будинків. Трохи подавшись уперед, Ден побачив, що водій увімкнув правий поворот.

— Узагалі-то нам ліворуч, — ледь чутно мовив Ден, утискуючись у сидіння.

Таксист знизав плечима.

— Якщо ти так кажеш. А то ця клята штуковина ніяк не може вирішити. — Ніби на підтвердження своїх слів водій гепнув кулаком по екрану GPS-навігатора, прикрученого до панелі приладів. Скидалося на те, що їхній маршрут закінчувався прямісінько в цьому місці.

— Нам наліво, — повторив Ден, цього разу не так упевнено. Він не міг точно сказати, звідки знає дорогу, бо не вивчав маршруту заздалегідь, але було щось таке у цій маленькій церкві, що навіювало спогади, та й навіть якщо не спогади, це підказував якийсь внутрішній інстинкт.

Ден барабанив пальцями по сидінню, йому вже кортіло дізнатись, де він буде мешкати. У студентському гуртожитку робили ремонт, тому учнів підготовчих курсів мали розмістити в старій будівлі, що називалася Бруклін. У студентській брошурі було зазначено, що ця будівля була «колишнім закладом для душевнохворих та історичною пам'яткою». Іншими словами — *притулок для божевільних*.

Тоді Ден ще здивувався, чому на сайті коледжу не було фотографій Брукліну. Але він зрозумів це, щойно таксі завершило за ріг і з'явився будинок.

Незважаючи на те, що фасад було нещодавно пофарбовано, а якийсь заповзятливий садівник трохи переборщив, висадивши вздовж доріжки яскраві кущики гортензії, Бруклін бовванів у кінці дороги, наче застереження. Ден ніколи б не міг подумати, що будинок може виглядати *загрозливо*, але Бруклін

переконав його, що таки може. Хлопцю навіть здавалося, що будинок за ним стежить.

«Зараз же розвертайся», — прошепотів голос у хлопцевій голові.

Ден здригнувся, не в змозі відігнати від себе думки про те, як колись почувалися ті пацієнти, яких приймали до притулку. Вони про щось здогадувались? Невже у когось із них теж було те дивне панічне відчуття чи вони були вже надто несповна розуму, аби бодай щось зрозуміти?

Він похитав головою. Якись безглузді думки... Він студент, а не пацієнт. Більше того, як він запевнив Пола і Сенді, Бруклін більше не був притулком; його закрили у 1972 році, коли коледж викупив будівлю, щоб зробити з неї гуртожиток з окремими поверхами для хлопців і дівчат.

— Гаразд, ось ми й приїхали, — сказав таксист, хоча Ден помітив, що той зупинився десь за тридцять футів¹ від тротуару. Може, це місце викликало дивні відчуття не тільки у Дена? Втім, він узяв гаманець і видобув звідти три двадцятки, які дали йому батьки.

— Решти не треба, — сказав хлопець і вибрався з автівки.

Ден засукав рукави і витяг з багажника свої речі й лише після цього відчув, що все це відбувається насправді. Повз нього пройшов хлопець у блакитній бейсбольній кепці — в руках він ніс купку потертих коміксів. Ден посміхнувся. «Свої люди», — подумав він і пішов до гуртожитку. На п'ять наступних тижнів це буде його дім.

---

¹ Фут — британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 30 см.

РОЗДІЛ

№ 2

Якщо в Деновій школі крутизни додавала новенька BMW на шкільній автостоянці, то на ПКНГК крутими вважалися техніка бренду «Apple» та чималі стоси книжок.

«Мабуть, так називається ця програма», — швиденько зметукував Ден. Студенти-волонтери, які роздавали ключі від кімнат і допомагали новоприбулим заселятися, постійно повторювали: «Ласкаво просимо на ПКНГК!», тож одного разу, коли Ден назвав їх повністю «підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу», вони глянули на нього так, ніби він був дуже милим, але геть простакуватим парубком.

Ден піднявся східцями на ганок і ввійшов до величезного вестибюля. Гігантський канделябр ніяк не міг здолати темряву, що її створювали оббиті дерев'яними панелями стіни і сила-силенна меблів. Крізь масивну арку навпроти дверей Ден розгледів широкі сходи і коридори, що розходилися в обидва боки. Навіть студенти, що снували туди-сюди, не змогли позбавити його якогось гнітючого відчуття.

З валізами в руках Ден почав підійматися сходами. Через три невеликих прольоти він опинився перед своєю кімнатою під номером 3808. Він поставив свої речі на підлогу, відчинив двері й побачив, що його сусід по кімнаті вже заселився. Чи, краще сказати, вже *порозкладав* свої речі на полицях. Книжки, японські комікси манґа, довідники всіх форм і розмірів (більшість з них стосувалися біології) були дбайливо розкладені за кольорами на полицях. Його сусід зайняв точнісінько половину кімнати, а його валіза була застебнута й акуратно захована під ліжком. Половина шафи була заповнена його сорочками, штанами і куртками, що охайно

висіли на вішаках: білі вішаки — для сорочок, блакитні — для штанів.

Здавалося, що хлопець живе тут уже кілька тижнів.

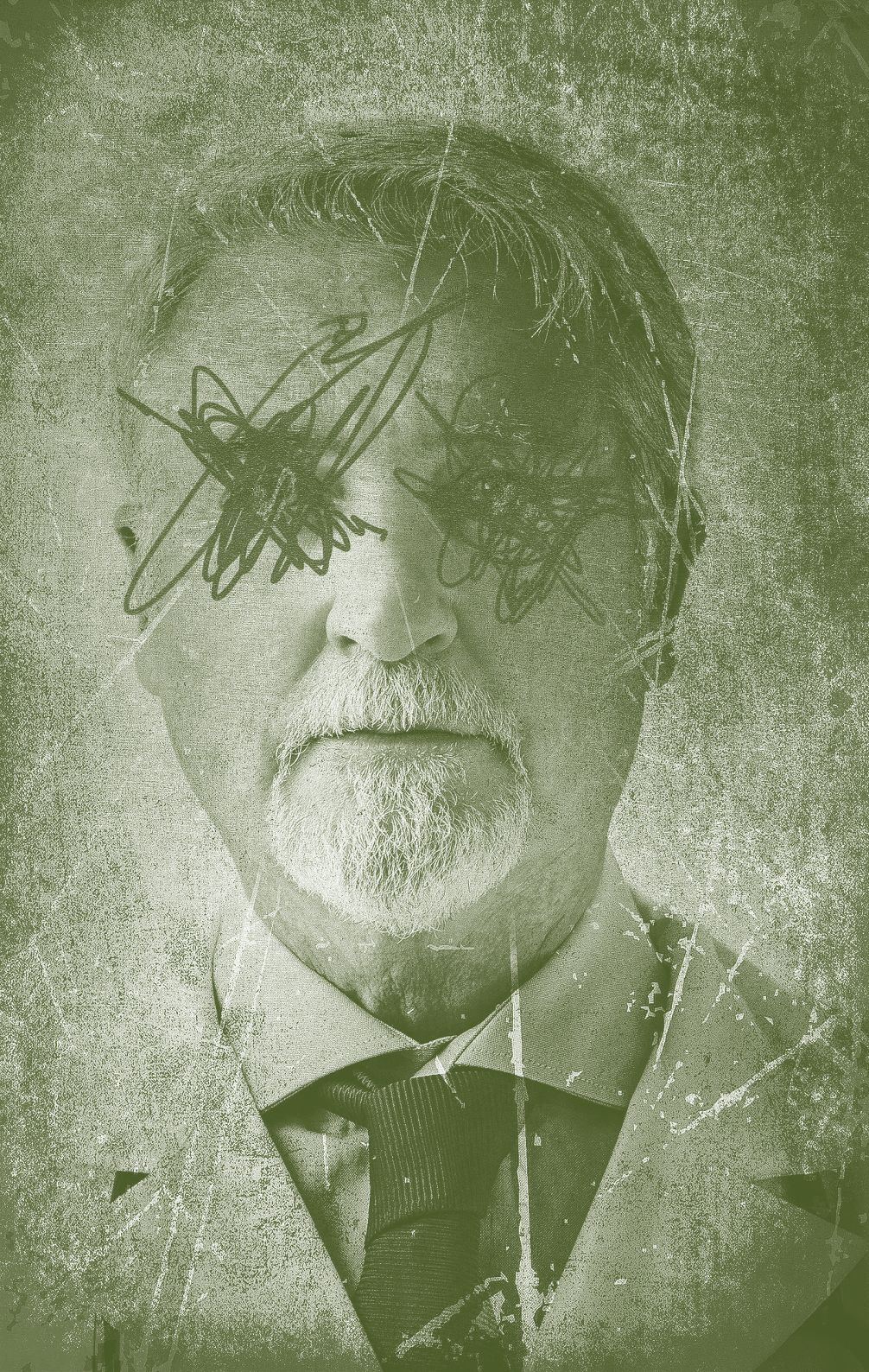
Ден затягнув свої валізи на вільне ліжко та оглянув меблі, які належатимуть йому цього літа. Ліжко, тумбочка, письмовий стіл — здавалося, що все було в гарному стані. Він відсунув верхню шухляду письмового столу — просто заради цікавості, чи, бува, не знайде там Біблії Гедеона¹ або вітального листа. Натомість він натрапив на маленький слизький аркуш фотопаперу. Він був старий, вицвілий, майже повністю білий. Ден ледве розгледів чоловіка на фото — літнього пана в окулярах, лікарському халаті й темній сорочці. Звичайнісіньке фото, якби не очі, точніше їх відсутність. Недбало — а може, й розгнівано — хтось їх замалював.

---

¹ Асоціація Євангельських Християн Гедеон поширює безкоштовні примірники цієї Біблії в готелях, студентських гуртожитках, лікарнях, в'язницях і військових частинах.

РОЗДІЛ

№ 3

⇒ Деніел Кроуфорд?

Ден обернувся, тримаючи в руці фотокартку. На порозі стояв довготелесий підліток, одягнений у накрохмалену сорочку, чорну краватку і штани з кантами, — він скидався на одного з тих місіонерів, які ходять від будинку до будинку.

— Привіт, — сказав Ден, легенько махнувши рукою. — Ти мій сусід?

— Схоже на те. — Його слова прозвучали радше серйозно, аніж саркастично. — Мене звати Фелікс Шеридан, — додав хлопець. — Я тебе налякав?

— Ні, ні, я просто... Я знайшов це фото... Тобто, я думаю, що це фото, хоча це може бути і листівка. Що б це не було, хтось доклав до нього рук. Виглядає якось дивно. — Ден простягнув фотокартку і знизав плечима. Звичайно ж, це не найкращий спосіб зав'язати розмову, але йому ніколи не вдавалося справити гарне перше враження. — Ти теж маєш таку? Може, це частина завдання для «сміттєвого полювання»¹?

— Ні, нічого подібного. — Фелікс кліпнув своїми молочнок-блакитними очима. — У мене є тільки студентська брошура, правила безпеки в гуртожитку і розклад занять. Але все це прийшло мені поштою ще кілька тижнів тому.

— Так, мені теж таке прийшло. — Ден вдруге зніяковіло знизав плечима. — Просто питаю. Дрібниці.

Ден поклав фотокартку назад до шухляди і зачинив її. Без сумніву, він зможе пережити це літо, навіть не зазираючи до неї.

---

¹ Учасники цієї гри отримують перелік предметів, які мають знайти за обмежений час.

— Я можу відсканувати фото і пошукати щось про нього. Насправді це зовсім нескладно — шукати інформацію за зображенням. А знаєш, коли я про це подумав, то згадав про...

— Дякую, але не переймайся, — перебив його Ден, жалкуючи, що взагалі почав про це говорити. — Слухай, може, є якась вітальна вечірка, на яку ми маємо піти?

— Якщо дозволиш мені закінчити... — спокійно продовжив Фелікс, а тоді почекав кілька вельми ніякових секунд. — Я збирався сказати, що згадав про деякі фото, які знайшов унизу.

— Зажди, ти серйозно? Що ти маєш на увазі? — Ден не міг стриматися; цікавість взяла гору.

— На першому поверсі є покинутий кабінет, — пояснив Фелікс. — Думаю, він належав колишньому головному лікарю притулку. Там було багато документів, фотографій і всякої всячини, яку можна дослідити. На табличці написано «Вхід заборонено», але замок на дверях було зламано.

— І ти зайшов усередину? — Дену не подобалось порушувати правила, але і його сусід, як йому здалося з того, що він устиг про нього дізнатися, теж не скидався на порушника.

Фелікс кивнув.

— Так, я зайшов усередину. Я не дуже придивлявся, але впевнений, що там теж були світлини, схожі на твою.

«Вона не моя, — здригнувшись, подумав Ден. — Просто мені не пощастило її знайти».

— Можеш сам подивитися, але мушу попередити, що той кабінет, щиро кажучи, виглядає дуже незатишно.

Однак Фелікса це не бентежило. Глянувши на цього високого хлопця, що затуляв собою двері, можна було подумати, що він кидає Дену виклик. Але в Дена були зовсім інші думки.

— Ну то як там з вечіркою? — запитав він.

Фелікс переступив поріг і підійшов до шафи, а його рука потягнулася до темно-синього піджака.

— А й справді. — Він наблизився до Дена, що стояв біля дверей. — Ти бачив тут багато дівчат? Може, пара на нашому поверсі й знайдеться. Але закладаюся, що на вечірці їх буде набагато більше, еге ж, Деніеле?

Ден витріщився на свого сусіда, намагаючись поєднати до купи все те, що він уже про нього дізнався. Невже всі учасники цих курсів поєднують у собі стільки суперечностей? У теорії це мало б стати оригінальною відмінністю від атмосфери його школи, де всі його знайомі були такими передбачуваними. *У теорії.*

— Звісно ж, я не сумніваюся, що там будуть дівчата, але...
Фелікс вичікувально подивився на нього.

— Слухай, я не дуже знаюся на знайомствах з дівчатами. Навряд чи зможу чимось тобі допомогти. Думаю, тобі пощастить більше, якщо спробуєш сам. — Ден почувався трохи ніяково через те, що ось так відмахнувся від Фелікса, який просто намагався бути приязним, але чомусь він хотів тримати свого сусіда трохи на відстані. *Особливо* тоді, коли це стосувалося дівчат.

— Правду кажеш. Мабуть, краще, щоб ми не сварилися через одну дівчину, еге ж?

Ден лише кивнув, тихенько зітхаючи.

Коридор заповнили учні, що заносили до кімнат свої речі, — яблуку ніде впасти. Багато з них сновигали групами і про щось говорили. Чому Деновим сусідом не став хтось із *них*?

— Деніеле Кроуфорд, ти тільки глянь, — скомандував Фелікс, примушуючи його зупинитися перед входом до вестибюля. Він указав на двері, до яких галявиною наближалися учні. — *Дівчата.* Вистачить нам обом.

Обережно вивільнивши руку з липких лещат Фелікса, Ден вийшов надвір. Цей день стане кращим. Повинен стати.

— Наприклад, я відчуваю себе дорослим, а ти? — Ден запхав до рота ще один шматочок м'ятого морозива з шоколадною посипкою.

Фелікс байдуже глянув на нього.

— Не певен, що правильно зрозумів, що ти маєш на увазі.

— От що. — Ден підняв невелику картонну тарілочку з морозивом і покрутив її у руці. — Усе це морозиво. Таке відчуття... Не знаю, ніби ми маленькі діти на чийомусь дні народження. — Він зиркнув на крихітну дерев'яну лопатку, що додавалась до тарілочки. Від цього хлопець почувався ще більшим ідіотом.

Вони були у Вілфурдському залі — величезній їдальні, що слугувала також танцювальним майданчиком і знаходилась в одному з найвіддаленіших корпусів коледжу. Над їхніми головами була куполоподібна скляна стеля, крізь яку проникали останні промені сонячного світла. Через сутінки приміщення набуло бузкового відтінку, а надворі над землею вже стелився туман.

— А мені морозиво не нагадує про дитинство, — відповів Фелікс.

«Мабуть, тому, що ти ніколи не ходив на дні народження». Ден одразу ж почав картати себе. Він справді мусить бути ввічливішим, але поки що розмова ніяк не клеїлась.

— Я от сподівався, що отримаю пораду, на які курси біології записатися, але не бачу тут жодного професора, з яким я міг би... Хвилиночку! Здається, це професор Соамс. Я читав його дисертацію про еволюцію хвороботворних мікробів...

Ден не почув решту Феліксової балаканини і вельми зрадів, коли той, проштотхуючись крізь натовп, попрямував до літнього чоловіка в іншому кінці залу. Хоч йому й полегшало, коли Фелікс дав йому спокій, Дена вразила думка, що він сам-один залишився в цій юрбі.

Сподіваючись, що виглядає не так ніяково, як почувается, Ден запхав до рота ще один шматочок талого морозива. На смак воно було крейдяним, як таблетка. Крізь відчинені двері потягнуло неприємним цигарковим димом, і Денові роздуми обірвалися.

«Заспокойся, Дене, все добре, все добре».

Потилицю холодив неприємний колючий піт. Хлопцю запаморочилось у голові, скляна стеля почала крутитися. Уся кімната затанцювала йому перед очима. Він спробував ухопитися за стіл позаду, але схибив і почав падати на спину. Будь-якої миті він опиниться на підлозі.

Сильна рука схопила його за плече.

— Агов, обережно, хлопче, а то будеш весь у морозиві!

Ден кліпнув очима, і світ знову зупинився. Перед ним, усе ще тримаючи його за руку, стояла дівчина — невисока, з великими карими очима та кремово-оливковою шкірою. На ній була простора сорочка на гудзиках, забризкана фарбою і вдягнена поверх майки, подерті джинси і важкі чорні черевики.

ПОДЯКА

Перш за все я дуже вдячна моєму агенту, невгамовній Кейт Маккін, що дала мені можливість працювати над цим проектом. Я також вдячна Ендрю Гарвеллу і команді видавництва «HarperCollins» за те, що світ побачив цю книжку, за їхню креативність, великодушність і цінні поради. Своїй сім'ї — за терпіння і підтримку (мамі, татові, Ніку, Трістану, Джулі, Івен та Дому). Як завжди, висловлюю свою подяку професорам, які надихнули мене на цю роботу (Френу, Стіву, Роду, Крісу і Лізі), а також моїм шкільним учителям (Ларрі, Едрієнн, Наомі) — завдяки їм мої шкільні роки були щасливішими, ніж у Дена.

Моя подяка і вибачення коледжу Белойт за те, що став уособленням Нью-Гемпширського коледжу, — дякую за архітектуру, яка мене надихнула, і перепрошую за те, що перетворила його на населений привидами гуртожиток.

І остання, але чи не найбільша подяка моїм друзям, які підтримували мене і підбадьорювали, коли випадали не найкращі дні: Каї (всього і не перелічиш — за компанію, підтримку, вечерю, «Доктора Хто», мультики і нагадування на моніторі), Тейлору (також відомому як Мій Найменш Улюблений Син, за підтримку, дружбу, сміх, терпіння, картинки з котиками і плітки), Джеремі та Крісті (вони врятували мені життя!), Анні та Ніколасу (і їхнім малюкам), Марії та Кімбер (то були ваші мишки, мої любі, хоча вони, ймовірно, потонули).

ІЛЮСТРАЦІЇ

C. 5	Дівчинка в куті	© DepositPhotos.com / warrengoldswain
C. 7	Дівчинка	© Trevillion Images.com / Carmen Gonzalez
C. 13	Бруклін	© DepositPhotos.com / letsbobowling
C. 18	Головний лікар	© DepositPhotos.com / drmglc
C. 34	Напис на скляних дверях Дверна ручка	Сергій Ткачов
C. 37	Маленька Люсі Фоторамка Плитка на стіні	© DepositPhotos.com / alkir_dep
C. 39	Чоловік, який чинить опір Фоторамка Плитка на стіні	© DepositPhotos.com / everett225
C. 41	Ноги в кайданах	© Getty Image.com / s / Fotobank.ua
C. 44	У кімнаті Плями крові	© DepositPhotos.com / Funkenschlag
C. 61	Лікарі Фоторамка Плитка на стіні	© DepositPhotos.com / everett225
C. 74	Рентгенівський знімок черепа в профіль Рентгенівський знімок лицьової частини черепа Рентгенівський знімок шиї в профіль	Сергій Ткачов
C. 94	Окуляри на гачку Гачок Плями крові	© shutterstock.com / igor gratzer/ Stephanie Frey/ Peter Zijlstra
C. 99	Медсестри Головний лікар	© DepositPhotos.com / Gilles_Paire
C. 109	Сторінка зі щоденника Відбитки пальців Конверт «Дерев'яний» фон	© DepositPhotos.com / Welena

- C. 117 «Як убити гідру?» © DepositPhotos.com / welena
 Аркуш із блокнота
 Вінтажне тло
- C. 125 Тунель © DepositPhotos.com / kre_geg
 Сліди ніг
- C. 134 План поверху (верхній) Сергій Ткачов
 План поверху (нижній)
 Аркуш у клітинку
- C. 135 Чоловік на ліжку © DepositPhotos.com / everett225
- C. 140 Записи рівнянь © DepositPhotos.com /
 Додаткові Belchonoksun25
 ілюстрації
 Блокнот
- C. 145 Ілюстрації © Faceout Studio.com
- C. 154 Божевілля Сергій Ткачов
 відносно
 Вінтажне тло
- C. 160 Балерина © DepositPhotos.com / PhotosVac
 Пружини
 Музична шкатулка
 Плитка на стіні
- C. 165 Амфітеатр Medical History Museum — Med-
 (колаж) dling with Nature — Jeremy Johnson
 (Anatomical Theater at the medical
 history museum in Indianapolis IN)
 © Meddlingwithnature/http://
 commons.wikimedia.org/wiki/
 File:Medical_History_Museum_-_
 Meddling_with_Nature_-_Jeremy_
 Johnson_%2801%29.jpg?uselang=ru
- C. 167 Розкидані © DepositPhotos.com / Jule_Berlin
 інструменти
- C. 183 Уривок листа Faceout Studio
 Стос паперів Shutterstock.com / Valentine Agapov
 Розірваний аркуш Shutterstock.com / STILLFX
 Розкидані листи Shutterstock.com / Valentine Agapov
- C. 184 Дівчинка біля стіни © DepositPhotos.com / ankihoglund
- C. 195 «У божевільному світі» © DepositPhotos.com / welena
 Вінтажне тло

C. 200	Лист «Кожну жертву...»	© Faceout Studio.com
C. 206	Планшет із затискачем для паперів	© DepositPhotos.com / pio3
C. 240	Церква	© DepositPhotos.com / iofoto/tommasolizzul
C. 246	Чоловік у гамувальній сорочці	© DepositPhotos.com / ankihoglund
C. 251	«Час лікуватися...» Складений аркуш паперу Вінтажне гло	Сергій Ткачов
C. 265	Прив'язаний пасами пацієнт	© DepositPhotos.com / withGod
C. 278	Ключі	© DepositPhotos.com / ibphoto
C. 279	«Дуже скоро ми...» Вінтажне гло	© DepositPhotos.com / welena

Літературно-художнє видання

РУ Меделін
Притулок
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Г. С. Тетельман*

Підписано до друку 18.07.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 9000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

***Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці***

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Ру М.

Р82 Притулок : роман / Меделін Ру ; пер. з англ. Н. Гоїн. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 288 с. : іл.

ISBN 978-617-12-1455-2 (укр.)

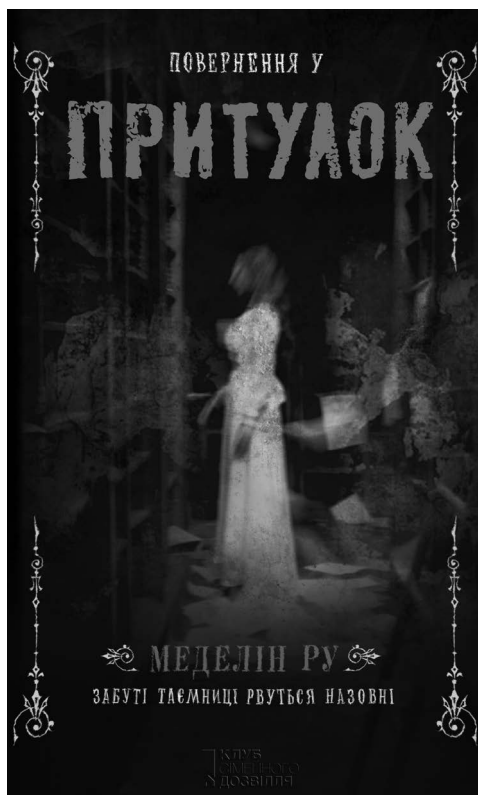
ISBN 978-0-06-222096-7 (англ.)

Старі стіни зберігають багато моторошних таємниць... 16-річний Ден Кроуфорд і гадки не мав, що в літньому студентському гуртожитку колись була лікарня для душевнохворих злочинців. Досліджуючи потаємні куточки колишньої психушки, Ден зіткнеться тут із темними таємницями, дивним чином пов'язаними з його минулим... Унікальні фотографії реальних занедбаних психлікарень занурять вас у моторошну атмосферу нестримного кошмару!

**УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)**

ЦЕ МІСЦЕ СНИТЬСЯ ЇМ У КОШМАРАХ...

Ден і його друзі мріють забути про те, що трапилося з ними минулого літа. Але жахливі події не залишають у спокої, і пам'ять повертається вночі у вигляді страшних снів. Якось друзі отримують розірвані чорно-білі фотографії, на яких нашкрябано лише кілька слів: «З тобою не покінчено». Вони розуміють, що розгадку таємниці треба шукати в подіях минулого літа. Та для цього їм необхідно повернутися туди, де вони дізналися, що таке справжній страх...